

El Villarroel Teatre estrena 'Gorda', una perdigonada a la dictadura estètica del nord-americà Neil LaBute dirigida per Magda Puyo

El mur de la moda barra el pas als XXL

Teresa Bruna
BARCELONA

"Neil LaBute té la capacitat de dir el que nosaltres no gosem dir, però fem", diu Magda Puyo fent referència a *Gorda*, l'èxit més recent del versàtil escriptor, dramaturg, guionista i director nord-americà. Efectivament, un èxit XXL que s'està representant arreu –fins i tot a Madrid, sota la direcció de Tamzin Townsend– i que a partir d'avui tindrem també en català al Villarroel Teatre, fent temporada fins al 4 de febrer.

Gorda és una comèdia de moviment àgil i molt divertida. "Revela aquella habilitat de Neil LaBute per fer riure de barbaritats", diu Domènec Reixach, director artístic de Focus. La història s'inspira en un drama que es repeteix contínuament. Per Magda Puyo, la seva directora, "és la dictadura dels estàndards de moda i bellesa, i la resposta de la societat enfront dels que no responen a uns cànons que ningú té prou autoritat per establir que són els bons". Un tema corrent, que deixa de ser-ho en estar analitzat per un dels autors més representatius de la dramaturgia contemporània i més "políticament incorrecte" dels Estats Units. En aquest aspecte, LaBute va de bracet amb David Mamet.

La 'gorda' (Mireia Gubianas) és una noia feliç amb el seu nòvio (Ivan Benet), tot i que els prejudicis ho volen espatllar ■ TERESA MIRÓ

Helena –la *gorda*– és una noia vital, feliç, que té la vida solucionada i que fins i tot troba l'amor... "Ella no té cap complex, el problema el tenen els altres", diu Mireia Gubianas, l'actriu protagonista. Neil LaBute assenyalava amb el dit una societat víctima de conviccions morals i pressions externes a través de personatges portats a l'extrem per Cristina Gebenat, la noia *estàndard* (prima, guapa, ex del nòvio d'Helena i, naturalment, ressentida); Oscar Rabadán (un amic), i Ivan Benet (el

nòvio). LaBute, com és habitual al seu teatre, es recolza en arquetips. "Durant els assajos ens hem submergit junts en l'obra per trobar el fons dels personatges, encertant la mida justa que dibuixa l'autor, el to... És la clau per reflectir-los en un mirall on es vegi la societat", diu Puyo.

Finestra a l'exterior

El plantejament de l'espai escènic és força innovador: set llocs més o menys estàtics canvien de concepte simplement a través d'una

pantalla que mostra el que hi ha a l'exterior. Les localitzacions representen un restaurant, un autoservei, un *self*, la platja... llocs més que adients per parlar de menjar i de mitxelins. És una reflexió que apunta en totes direccions: als actors, a la direcció, al públic... Segons Cristina Gebenat, "és impossible no reflexionar mentre treballes el text, perquè tots hem pensat i fins i tot hem tingut actituds semblants a la vida; el públic sortirà parlant-ne, dirà coses i això és collonut". Per Rei-

xach, "la comèdia et deixa clavat i emplaça tothom a una reflexió profunda".

Hamburguesoteràpia

Diuen que LaBute, que és baixet, gras i mormó, es va sotmetre a un règim molt sever. Un dia es va llevar de mal humor i va entrar a un establiment d'hamburgueses. Mentre s'atipava, va treure un paper i un boli i va escriure *Gorda*. Llegenda urbana o realitat, cal agrair a les hamburgueses haver inspirat obres com aquesta. ■

Playground i Barceló i Nadj reben els premis Gasch

Redacció
BARCELONA

L'espectacle *The Medium* va afegir una particular pinzellada de disseny a l'obertura de la cerimònia d'entrega dels premis FAD Sebastià Gasch d'Arts Parateatrals, que va tenir lloc ahir al vespre, coincidint amb el 30 aniversari d'aquests guardons. El premi Gasch 2006 se l'ha emportat el muntatge visual *El cap als núvols*, de la companyia Playground; el Gasch Internacional ha estat per a *Paso doble*, un exercici de pintura coreogràfica de Miquel Barceló i Josef Nadj. Julieta Serrano, en teatre, i Joan Tena, en dansa, van rebre els premis Gasch d'Honor a la trajectòria artística. També han merescut els guardons l'exposició *L'art del risc*, que es va fer al CCCB comissariada per Jordi Jané i Joan M. Minguet; Lídia Azzopardi pel vestuari de *Psitt!!*, *Psitt!!*; i Caravan i Daft Punk, per l'escenografia lumínica del concert al festival Summercase, entre d'altres. ■

Un 'Cabaret o'varios' amb taques de vaca

Redacció
BARCELONA

Avui es presenta al Tantarantana *Cabaret o'varios*, el primer espectacle de la present edició del festival Novembre Vaca de dones creadores. És un colorit mosaic de propostes escèniques que s'inscriuen en el gènere cabaret com ara claqué, clown, equilibris i cançó. Novembre Vaca proposa activitats fins a finals de mes. ■

Crítica* teatre

Francesc Massip

Teatre mallorquí

Com és possible que una companyia com Iguana Teatre no tingui una presència sovintejada en els escenaris públics catalans? És un misteri. Perquè *La mort de Vassili Karkov* és un dels millors espectacles que s'han vist en aquest discret inici de temporada i mereixeria ser al TNC o al Lliure. No pot ser que sigui tan difícil de veure

teatre mallorquí als nostres escenaris, ni que, quan finalment arriba, passi d'esquitllentes per espais perifèrics o sales alternatives. Aquest és un muntatge de qualitat pel delicat treball dramaturgic de Joan Arrom i Pere Fullana que, a partir de relats de Puixkin, Gogol o Txékhov, han sabut recrear l'atmosfera narrativa del segle XIX rus, amb uns per-

La posada en escena és elegant i sòbria i la direcció, plena d'encerts

sonatges de forts tints romàntics, unes descripcions de clima realista i unes anàlisis de les pulsions anímiques properes al naturalisme. Però també per l'elegant i sòbria posada en

escena de Fullana, d'exquisit tractament pictòric i d'impecable efecte lumínic, amb una direcció plena d'encerts. I quins actors! La majoria dels nostres intèrprets haurien de fer cua al Tantarantana per aprendre dicció i parar esment de com cal dir un text sense incorreccions fonètiques o sintàctiques i de com cal projectar les paraules per-

què siguin intel·ligibles, com fan els de la Royal Shakespeare Company. Són intèrprets de gran solidesa, que saben transmetre la fascinació del relat, l'emoció del diàleg. Carles Molinet com a malvat protagonista que intenta expiar les seves crueltats contra l'esposa, una càlida Aina Cortés que no té altra defensa que la feblesa; contra la sogra, una rotunda

Maruja Alfaro que s'acara a la bèstia amb fermesa; contra l'extraviat estudiant que incorpora Antoni Gomila. L'encaix és d'una precisió d'orfebreria. Per no perdre's ho!

*
La mort de Vassili Karkov, D'IGUANA TEATRE. NOU TANTARANTANA, BCN 3 DE NOVEMBRE